

בעזהש"ת

קולמדרס

הידיד שלי תורה

פרשת לך לך

יו"ל על ידי

תלמוד תורה יטב לב דרבינו יואל

מסאטמאר

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

קרית יואל - בני ברק

כ"תה ה' (א-ב)

הר"ר משה יוחנן קליין הי"ו
הר"ר שמואל אלטער בנעט הי"ו

חידו"ת לפרשת לך לך

ואילך משתי מעלי, דהנה עד ארבעים שנה כאשר האדם בילדותו יסיתהו היצר שמח בחור בילדותך ולעת זקנתך תשוב בתשובה, ולזה יראה לו לחם ושאר מאכלים אשר רק בתחילת האפיה והבישול טעמו בו, ולאחר שנתיישן אבד טעמו, ואחר ארבעים שנה כאשר יגיע האדם לימי הזקנה יסיתהו היצר כי כעת אחר אפיסת כחותיו לא יוכל כבר לשוב בתשובה, ולזה יראה לו יין ושאר משקין אשר כל כמה שמתיישן הוא משביח יותר, עכ"ד הנחמדים. ומטעם זה הוציא מלכי צדק לחם ויין להורות מעלת אברהם אבינו שהוא צדיק מתחילתו ועד סופו, כבחינת הלחם והיין גם יחד, ובזכות זה נצח המלחמה. (תכלת מרדכי)

ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין והוא כהן לאל עליון. ויש לפרש דהנה מלכי צדק שהוא שם בן נח, היה עמוד התורה, והיה יושב תמיד בישיבה

ואעשך לגוי גדול. ופירש"י זהו שאומרים אלהי אברהם, ואברכך זהו שאומרים אלהי יצחק, ואגדלה שמך זהו שאומרים אלהי יעקב, יכול יהיו חותמין בכולן ת"ל והיה ברכה בך חותמין ולא בהם, ויבואר על פי מעשה אשר הובא בספר עמק המלך, שפעם אחת בערב יום כיפור לעת ערב בעיר חברון, היה חסר איש אחד למנין עשרה, ונצטערו יושבי העיר מאוד, והיה להם נס ומופת גדול, שבא אברהם אבינו ע"ה ועמד עמהם בתפילה, עד אחר תפילת נעילה, ואחר כך נעלם מהם, עיין שם, וזה הרמז בדברי רש"י ז"ל בך 'חותמין', כי תפילת נעילה היא גמר החתימה.

(תפארת שלמה)

ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין. ונראה על פי מה דמתאמרא משמיה דהרה"ק הרבי ר' שמעלקא מניקלשבורג זי"ע על מה שאמרו חז"ל (שבת קנב.) עד ארבעין שנים מיכלא מעלי, מכאן

תלמוד תורה יטב לב דרבינו יואל מסאטמאר

בהתייחסות ב"ס מרן רבינו הקדוש זיעעב"א - בנשיאות ב"ס מרן רבינו הגה"ק שליט"א

קרית יואל - בני ברק

בס"ד

ולמד מאברהם, לחם ויין היינו מצות צדקה והכנסת אורחים בלחם ויין, והוא, פי' אברהם אבינו, הוציא משם להיות כהן לאל עליון, לעמוד בבית ה' ולעסוק בתורה יומם ולילה.

(הרה"ק מפרעמישלאן זי"ע)

ועוסק בתורה, ואברהם אבינו היה עמוד החסד וגמילות חסדים, וכאשר נפגשו שני הצדיקים יחד, הוציא ולמד כל אחד מדרך עבודתו של חברו, וזה שאמר הכתוב ומלכי צדק מלך שלם שהיה שר התורה, הוציא

והאמין בהשם ויחשבה לו צדקה

סיפר הרב הצדיק הקדוש איש אלקים מאפטא נ"י: פעם אחת נתאכסן אצלי הרב ר' אלימלך ז"ל נבג"מ, ויחדתי לו בית בפני עצמו פעם אחת נכנסתי אצלו ומצאתיו שיושב ומחשב חשבונות לעצמו אם הוא ראוי לעולם הבא, וסיפר עם עצמו נפשי נפשי אינך ראוי לעולם הבא, וחישב כל דופי שיש בו, ושוב ניחם את עצמו ואמר, הלא אפילו אם אינו ראוי, מכל מקום הקב"ה ברוב חסדו ינחילך חלק לעולם הבא, כי הלא אמרו ז"ל (עי' סוטה יד.). הקב"ה קיים כל התורה וכו', ניחם אבילים, ועשה שושבינות וגומלי צדקה וכו', והנה בעולם הבא שאין בו לא אכילה ושתייה וכו' מה צדקה שייך שם, אלא יעשה צדקה עם שאינם ראויים לעולם הבא, ליתן להם בתורת צדקה, עד כאן.

ובזה אפשר לומר כי אברהם אבינו היה בבחינה זו ועניו בעיני עצמו עד שאמר ואנכי עפר ואפר, וחושב בלבו שאינו ראוי לשום גמול, רק כי אם יעשה עצמו הקב"ה בתורת צדקה, וזהו ויחשבה לו צדקה כלומר חישוב עם עצמו, וזהו "ויחשבה", שאיש כמותו, וזהו אומרו "לו", הוא אינו ראוי לשום גמול רק בתורת צדקה, וזהו אומרו "צדקה".

(שפתי צדיקים)